

บทที่ 3

เปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของประเทศไทยกับต่างประเทศ

1. กฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี

“กฎหมาย” เป็นแบบแผนหลักที่ใช้ในการปกครองประเทศและการป้องกันแก้ไขปัญหาของประเทศไทย ปัญหาการขายบริการทางเพศก็เช่นเดียวกันย่อมต้องอาศัยตัวบทกฎหมายเป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา ประวัติศาสตร์ไทยเริ่มมีการกล่าวถึงโสเภณีตั้งแต่ในกฎหมายตราสามดวงในสมัยกรุงศรีอยุธยา เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงประกาศให้มีการเลิกทาส ก็ทำให้นางทาสส่วนหนึ่งสมัครใจไปเป็นโสเภณีเพื่อหาเลี้ยงชีพ ทำให้มีสำนักโสเภณีขึ้นทั่วไป จนกระทั่งมีการออกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รศ. 127 ขึ้นในสมัยรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เพื่อจดทะเบียนสำนักโสเภณีและควบคุมความสงบเรียบร้อย กฎหมายฉบับนี้ถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่ยอมรับอาชีพการขายบริการทางเพศว่าเป็นอาชีพที่ถูกกฎหมาย มีการขออนุญาตจัดตั้งเป็นสำนักโสเภณีและหญิงที่ทำงานต้องมีการจดทะเบียนและมีใบอนุญาตประจำตัว ซึ่งทำให้ประเทศไทยมีโสเภณีจดทะเบียนขึ้นเป็นครั้งแรก ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชบัญญัติว่า ด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 ขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการที่กำหนดให้โสเภณีต้องมีการขึ้นทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้จำนวนโสเภณีเถื่อนจึงมีสูงมากกว่าโสเภณีที่จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อีกทั้งการขายบริการทางเพศก็ได้มีการพัฒนารูปแบบไป โดยมีการนำโสเภณีเด็กและหญิงจากประเทศจีนมาขายบริการในประเทศไทย รวมไปถึงมีการนำออกไปขายยังต่างประเทศ ต่อมาเนื่องจากสภาพการณ์ทางสังคมของประเทศมีการเปลี่ยนแปลง ปัญหาการขายบริการทางเพศทวีความรุนแรงมากขึ้นตามลำดับ ประกอบกับกระแสสังคมและสภาพการณ์ เช่น การต่อต้านการค้าหญิงและเด็กของประชากรโลกขององค์การสหประชาชาติ ทำให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนกฎหมายมาเป็น “พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503” ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ถูกใช้เป็นแบบแผนหลักในการปราบปรามปัญหาโสเภณียาวนานมาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2539 จึงได้มีการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539”

1.1 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นี้ ใช้บังคับเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2539 โดยออกมาบังคับใช้แทนพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ที่ใช้บังคับมาก่อน แต่เนื่องจากการเวลาผ่านไปทำให้พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ไม่เหมาะสมกับสภาพการที่เปลี่ยนแปลงของสังคม จึงได้ปรับปรุงกฎหมายพระราชบัญญัติการปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ซึ่งการปรับปรุงกฎหมายพระราชบัญญัติการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 เริ่มมาตั้งแต่ปี 2527 ได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและความต้องการของประชาชนที่สุด การแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ใช้เวลาประมาณ 12 ปีจนในที่สุด พระราชบัญญัติฉบับปรับปรุงได้ผ่านรัฐสภา เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2539 ซึ่งสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ มีความแตกต่างไปจากพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 หลายประการ มีบทบัญญัติในข้อกำหนดถึง 45 มาตรา โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นี้ ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ทั้งฉบับ และได้มีบทบัญญัติใหม่ๆ เปลี่ยนแปลงจากเดิม

ตามกฎหมายการค้าประเวณีฉบับนี้ สามารถที่จะแยกสาระออกได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นการระบวนการยุติธรรม กับส่วนที่เป็นการสังคมสงเคราะห์ ส่วนแรกเป็นการใช้กลไกของกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี โดยเน้นที่สาเหตุที่ทำให้มีการค้าประเวณี ทั้งชาย หญิง และเด็ก ส่วนหลังเป็นตัวเสริมด้วยการก่อตั้งองค์กรคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ทั้งในส่วนของรัฐและเอกชน ทั้งนี้โดยมุ่งถึงการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับสตรีและเด็กเป็นส่วนใหญ่

ในส่วนของกลไกของกฎหมาย จะสังเกตได้ว่ากฎหมายใหม่นี้ไม่ลงโทษแก่ตัวโสเภณีหรือผู้ค้าประเวณี กล่าวคือ การค้าประเวณีไม่เป็นความผิดที่มีโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ทั้งนี้อาจถือว่าปลายเหตุ แต่จะลงโทษแก่ผู้สนับสนุนการกระทำเพื่อค้าประเวณี รวมทั้งการติดต่อ ชักชวน หรือรับเร้าให้ร่วมประเวณี เพื่อสินจ้าง ซึ่งถือเป็นการเอาโทษแก่ผู้กระทำ เพื่อเตรียมการในการค้าประเวณี ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ เป็นการป้องปรามการค้าประเวณีมากกว่าการปราบปรามการค้าประเวณี

สำหรับในส่วนของผู้กระทำความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ พอจะแยกผู้กระทำความผิดออกได้เป็น 3 จำพวก คือ

1. ตัวผู้ค้าประเวณีเอง รวมทั้งบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้ค้าประเวณี
2. ผู้ให้บริการของการค้าประเวณี
3. ผู้อยู่ในวงการการค้าประเวณี

ในส่วนของผู้ค้าประเวณีจะเป็นเด็กผู้ใหญ่ ผู้หญิง หรือผู้ชายก็ได้ไม่จำกัด จะเป็นคนเพศเดียวกันหรือสองเพศก็ได้ เพราะกฎหมายฉบับนี้ให้คำจำกัดความ “การค้าประเวณี” ไว้ในมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

ในด้านผู้ยอมรับการกระทำชำเราหรือการกระทำอื่นใด ก็อาจมีได้ทั้งชายหญิงหรือชายด้วยกันหรือหญิงด้วยกัน คือ หญิงจะเป็นผู้ยอมรับการกระทำชำเราหรือการกระทำอื่นใดจากชายก็ได้ หรือชายอาจเป็นผู้ยอมรับการกระทำชำเรา หรือการกระทำอื่นใดจากหญิงก็ได้ หรือชายกับชายหรือหญิงกับหญิง จะเป็นฝ่ายรับการกระทำอื่นใดจากอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้

นอกจากนี้แล้ว กฎหมายใหม่นี้ได้นำเอาคำว่า “อันเป็นการสำสอนเพื่อสินจ้างหรือผลประโยชน์อื่นใด” เข้ามาเป็นองค์ประกอบของคำจำกัดความของคำว่า “การค้าประเวณี” อีกด้วย

ในส่วนของผู้ใช้บริการการค้าประเวณี ส่วนนี้ถือเป็นมาตรการใหม่ในการปราบปรามการค้าประเวณี โดยมุ่งเน้นเฉพาะผู้ที่กระทำชำเราหรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่น แก่บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปี หรือกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี คือหากผู้ชายใดที่หวาดความสนุกจากโสเภณีเด็กหรือวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็ โสเภณีหญิงหรือชาย และไม่จำกัดว่าผู้ที่จะเป็นหญิงหรือชายด้วย ถือว่าผิดกฎหมายนั้นนอกจากนั้นแม้ตนเองจะมีได้ที่หวาดความสุขดังกล่าว แต่พาผู้อื่นเที่ยวหรือยุงส่งเสริมให้ผู้อื่นเที่ยวโสเภณีคนใดก็มีความผิดด้วยฐานกระทำการอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปีหรือกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แต่ถ้าตนเองที่หวาดความสุขกับโสเภณีอายุเกินสิบแปดปี หรือพาผู้อื่นที่หวาดความสุขดังกล่าว ก็ไม่ผิดเหมือนเดิม เพราะกฎหมายนี้เน้นคุ้มครองเด็กหรือวัยรุ่นจากการเป็นโสเภณีเท่านั้น

ในส่วนของบุคคลในวงการการค้าประเวณี อาจเป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลก็ได้ ที่เป็นนิติบุคคลก็อาจ ได้แก่ บริษัท หรือห้างหุ้นส่วนที่เป็นเจ้าของสถานบริการที่มีการค้าประเวณีในสังกัด เช่น สถานบริการอบ อบ นวด ตัดผม หรือเสริมสวย คิสโก้เชค คาราโอเกะ เป็นต้น

ส่วนบุคคลธรรมดาอาจอยู่ในวงการการค้าประเวณี ได้หลายรูปแบบ โดยตามกฎหมายนี้ได้แก่

1. เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี เพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่น ตามมาตรา 6
2. โฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสารสิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลาย ด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เป็นการเรียกร้อง หรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นตามมาตรา 7
3. เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ซึ่งบุคคลเพื่อการค้าประเวณี ตามมาตรา 9
4. เป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือจัดกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ตามมาตรา 11

5. หน่วยงาน กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใดๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขู่ใจให้ผู้อื่น นั้นกระทำการค้าประเวณี ตามมาตรา 12

ในส่วนของสถานการค้าประเวณี เดิมเป็นองค์ประกอบของการค้าประเวณีคือ ต้องเป็นการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีด้วย จึงจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แต่ต่อไปนี้การค้าประเวณีไม่จำเป็นต้องกระทำในสถานการค้าประเวณีเสมอไป จะมีการค้าประเวณีในสถานที่ใดๆ นั่นก็เป็นความผิดได้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2549 ในมาตราที่ 4 ได้คำนิยามของคำว่า “สถานการค้าประเวณี” เอาไว้โดยกำหนดคำนิยามเอาไว้กว้างขวางกว่าที่กำหนดเอาไว้ในพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แต่ต่อไปนี้การค้าประเวณีการค้าประเวณีไม่จำเป็นต้องทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีเสมอไป จะมีการค้าประเวณีในที่ใดๆ นั่นก็เป็นความผิด ซึ่งตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 ได้ให้คำนิยามของคำว่า “สถานการค้าประเวณี” เอาไว้กว้างกว่าที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี 2503

สถานการค้าประเวณีตามกฎหมายเก่า พ.ศ. 2503 จะต้องจัดไว้เพื่อให้หญิงค้าประเวณี และจัดให้มีผู้ค้าประเวณีเพื่อการนั้นด้วย แต่ตามพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี 2539 เพียงแต่เป็นสถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณี หรือยอมให้มีการค้าประเวณีในสถานทีนั้น หรือเพียงแต่สืบเจตนาของเจ้าของสถานที่นั้นว่ารู้เห็นเป็นใจ หรือได้รับเปอร์เซ็นต์จากผู้ค้าประเวณี ก็เพียงพอแล้ว นอกจากนั้นสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลเพื่อค้าประเวณี แม้จะไม่มีโสเภณีในนั้นเลย ก็ถือเป็นสถานการค้าประเวณีในนั้นได้

ในส่วนของผู้สำเร็จความใคร่ในการกามารมณ์นั้น ต้องเป็นผู้อื่นมิใช่ผู้ยอมรับการกระทำชำเรา หรือยอมรับการกระทำอื่นใดและมีผู้กระทำแก่ผู้ยอมรับการกระทำดังกล่าวด้วย เช่น หญิงจ้างชายกระทำชำเราเพื่อสำเร็จความใคร่ของหญิงนั้น หญิงมิใช่ผู้ค้าประเวณีแม้ในการนี้ชายจะได้สำเร็จความใคร่ด้วยก็ตาม ตรงกันข้ามถ้าชายจ้างหญิงให้ยอมรับการกระทำชำเราของชายนั้น ชายมิใช่ผู้ค้าประเวณี แต่หญิงอาจเป็นผู้ค้าประเวณีได้

ในส่วนของสินจ้าง ซึ่งเป็นค่าตอบแทนการยอมรับหรือการกระทำให้ผู้อื่นได้สำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ จะเป็นเงินตราหรือทรัพย์สินอื่นใดก็ได้ เช่น เสื้อผ้า อาหาร เครื่องตกแต่ง นอกจากสินจ้างแล้วอาจเป็นประโยชน์อื่นใด ซึ่งคงเป็นค่าตอบแทนการได้สำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ เช่นกัน แต่ประโยชน์อื่นใดนี้ต้องมิใช่สินจ้าง เช่น ให้ผู้อื่นสำเร็จความใคร่จากเนื้อตัวของตนเองโดยได้รับปูนบำเหน็จความชอบตอบแทน เป็นต้น เงินไขสุดท้าย

ก็คือต้องกระทำเป็นการสำสอน คำว่า สำสอน หมายถึง การร่วมเพศกับใครไม่เลือกหน้า ดังการที่ชายหญิงยอมรับชำระหรือชำระหรือยอมรับหรือเป็นผู้กระทำการอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในกามารมณ์กับบุคคลเพียงคนหนึ่ง หรือการกระทำสองคน หรือกระทำกันเป็นหมู่เป็นพวก หรือในสมาคม กระทำเพื่อสำเร็จความใคร่กันในหมู่คนจำกัดและกัตสรรแล้ว กรณีนี้จึงไม่เป็นการสำสอนแม้จะเป็นการยอมรับชำระหรือชำระหรือกระทำการอื่นใดเพื่อสินจ้างด้วยก็ตาม

1.2 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก

พ.ศ. 2540

เนื่องจากปัจจุบันได้ปรากฏการกระทำความผิด โดยการซื้อขาย จำหน่าย ซักพา หรือจัดหาบุคคลไปด้วยวิธีการอื่นใด ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความใคร่แก่ตนเองหรือผู้อื่นเพื่อการลามกอนาจาร หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นอันมิชอบ ทั้งนี้ด้วยวิธีการอันเป็นการคุกคามและกระทบกระเทือนต่อสวัสดิภาพของบุคคลดังกล่าวและการกระทำความผิดดังกล่าวไม่จำกัดเฉพาะการกระทำต่อหญิงเท่านั้น แต่ปรากฏว่ามีการกระทำในลักษณะดังกล่าวต่อเด็กชายด้วย นอกจากนี้ในส่วนของผู้กระทำความผิดยังมีพฤติการณ์ที่กระทำในรูปของการตระเตรียม สมคบกันอันเป็นขบวนการที่เชื่อมโยงกันทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อสังคมอีกด้วย

โดยพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกัน และปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 นี้บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 17 พฤศจิกายน 2540 พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ขยายขอบเขตการคุ้มครองไปถึงเด็กชายด้วย และมีการกำหนดมาตรการและกลไกในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กแก่เจ้าหน้าที่ เช่น การให้อำนาจเข้าไปตรวจตราสอดส่องตามท่าอากาศยาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง สถานบริการ โรงงาน และที่สาธารณะต่างๆ ให้อำนาจในการค้นสถานที่หรือยานพาหนะใดๆ ก็ได้ เพื่อเข้าช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อได้ทัน นอกเหนือจากเจ้าหน้าที่ตามปกติ ซึ่งมีมาตรการในการเยียวยาช่วยเหลือมากขึ้น

กฎหมายนี้ยังได้บัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 บัญญัติหลักการในการลงโทษต่อตัวการร่วม โดยวางหลักการให้ลงโทษต่อบุคคลที่สมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดตาม มาตรา 5 ซึ่งถ้ามีการกระทำความผิดโดยผู้หนึ่งผู้ใดแล้ว ในความผิดที่สมคบกันไว้ก็ให้ผู้ร่วมสมคบกัน ทุกคนต้องรับโทษตามไปด้วยอีกกระทงความผิดหนึ่ง นอกเหนือจากความผิดฐานสมคบกัน แต่ถ้ายังบัญญัติให้ลงโทษบุคคลเท่าที่ เป็นผู้สมคบ โดยไม่ลงโทษในฐานะผู้กระทำความผิด หรือกรณีเป็นผู้ที่สมคบกลับใจให้ความจริงแก่การสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ก่อนมีการกระทำความผิดที่สมคบกัน ศาลจะ

ลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้ (มาตรา 6 พระราชบัญญัติ มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540)

มีข้อสังเกตว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้มีการนำเอาหลักการสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy Theory) มาใช้ ซึ่งหลักการสมคบกันกระทำความผิดนี้เป็นหลักของระบบกฎหมาย (Common Law) หลักนี้มีองค์ประกอบ คือ การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปได้ตกลงกันที่จะทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย โดยพระราชบัญญัตินี้ได้นำมาใช้ บัญญัติไว้ในมาตรา 7

1.3 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540

พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 17 พฤศจิกายน 2540 พร้อมกับพระราชบัญญัติ มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 โดยนำการกระทำความผิด เกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก ที่ยังไม่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นมากำหนดให้เป็นความผิดเพิ่มเติม ในประมวลกฎหมายอาญา

โดยพระราชบัญญัตินี้ มีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มีจำนวนทั้งสิ้น 7 มาตรา คือ มาตรา 7, 282, 283, 284, 312 ทวิ

บันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2546

โดยบันทึกข้อตกลงดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องมาจาก ในปัจจุบันนี้สถานการณ์การค้าหญิงและ เด็กยังคงรุนแรงอยู่ แม้จะมีการใช้บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2542 แล้วก็ตาม ซึ่งการปฏิบัติงานตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวยังคงมีปัญหาในหลายประเด็น จึงมีการให้ ร่างบันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการ ดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็ก (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ขึ้นมาเพื่อใช้แทน ซึ่งบันทึกข้อตกลงนี้ ได้กำหนดถึงกรณีที่ว่าเด็กและหญิงตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์และควรได้รับการช่วยเหลือ คือเด็กและหญิงที่ถูกบุคคล กลุ่มคนหรือองค์กร เป็นธุระจัดหา ซื่อขาย จำหน่าย พามาจากหรือ ส่งไปยังที่ใด รับหน่วงเหนี่ยว หรือกักขัง ซ่อนเร้นซึ่งหญิงหรือเด็ก โดยใช้อุบายล่อลวง ชูเชิญ ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบครองจำผิดครองกรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอันใด ทั้งนี้ไม่ว่า จะทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร และการกระทำความดังกล่าวทำให้เด็กหรือหญิงนั้นสภาวะจำยอม กระทำการหรือยอมรับการกระทำใดๆ อันมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งการกระทำความดังกล่าว กระทำ ต่อทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย หรือหญิงที่มีอายุยังไม่เกิน 18 ปี ไม่ว่าเด็กหรือหญิงนั้นจะยินยอม

หรือไม่ก็ตาม (บันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2546)

บันทึกข้อตกลง เรื่องการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชน กรณีการค้าเด็กและหญิง

โดยบันทึกข้อตกลงฉบับนี้ ได้มีการกำหนดถึงค่านิยมของเด็กและหญิงที่พึงได้รับการช่วยเหลือ ซึ่งกำหนดไว้ในลักษณะเช่นเดียวกันกับบันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติระหว่าง หน่วยงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2546 ซึ่งบันทึกข้อตกลงฉบับนี้มีวัตถุประสงค์หลักในการส่งเสริมการทำงานร่วมกันของหน่วยงาน ภาครัฐและองค์กรเอกชนในการแก้ปัญหาการค้าเด็กและหญิง รวมทั้งมุ่งลดอุปสรรคที่เกิดขึ้น ในทางปฏิบัติ โดยการดำเนินงานตามบันทึกข้อตกลงฉบับนี้ จะคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก และหญิงที่ถูกค้าเป็นหลัก เพื่อให้ความช่วยเหลือคุ้มครองทางกฎหมายรวมถึงคุ้มครองสิทธิ ประโยชน์พึงได้โดยคำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชนของเด็ก และหญิง และกำหนดให้มี คณะอนุกรรมการ ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (กยช.) เพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักการในบันทึกข้อตกลงฉบับนี้ รวมทั้งดำเนินการ พัฒนาความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชนในกรณีปัญหาการค้าเด็ก และหญิง

สำหรับความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับองค์กรเอกชนตามบันทึกข้อตกลง ฉบับนี้ กำหนดให้มีความร่วมมือในด้านต่างๆ (บันทึกข้อตกลง เรื่องการดำเนินงานระหว่าง หน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชนกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546) เช่น การค้นพบเด็กหรือ หญิงที่ถูกค้าและสืบค้นข้อเท็จจริง รวมทั้งการดำเนินงานที่เกี่ยวกับกระบวนการทางกฎหมาย การคุ้มครองฟื้นฟูและให้ที่พักอาศัย การรับหรือส่งตัวเด็กหญิงเข้ามาใน หรือออกไปจาก ราชอาณาจักร เป็นต้น และมีการกำหนดให้มีการติดตามประเมินผลโดยคณะอนุกรรมการที่ได้ จัดตั้งขึ้นมาจะติดตามประเมินผลการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับนี้และแนวทางปฏิบัติที่ได้ จัดทำขึ้น ซึ่งหากมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรับผิดชอบในการดำเนินงาน ไม่สามารถปฏิบัติตาม บันทึกข้อตกลงฉบับนี้และแนวทางปฏิบัติที่ได้จัดทำขึ้น ก็ให้มีการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา และอุปสรรคแก่คณะอนุกรรมการ เพื่อติดตามหาสาเหตุและหาแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป

บันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่เกี่ยวกับการดำเนินการ กรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546

โดยบันทึกข้อตกลงฉบับนี้ ได้มีการกำหนดถึงการสืบค้นข้อเท็จจริง เช่น รายละเอียด ของบุคคล กลุ่มบุคคล องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการค้าเด็กและหญิง กลไกที่พามา วิธีการพามา สถานที่

เกี่ยวข้องเท่าที่จะหาได้ รวบรวมพยานหลักฐานที่สามารถบ่งชี้ถึงสิทธิที่จะอยู่อาศัยในประเทศใดประเทศหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการชั่วคราวหรือถาวร เป็นต้น มีการให้ที่พักพิงชั่วคราวก่อนส่งตัวกลับภูมิลำเนา มีการดำเนินการตามกฎหมาย เช่น สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์และความจำเป็นในการดำเนินการในทางกฎหมาย จัดล่ามสำหรับเด็กและหญิง เป็นต้น มีการบำบัดและฟื้นฟูการคืนหญิงหรือเด็กผู้สังคมน

จากบันทึกตกลงทั้งสามฉบับ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีการกำหนดถึงกรณีทีถือว่าเด็กและหญิงตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์และควรได้รับการช่วยเหลือ อีกทั้งยังมีการกำหนดถึงขอบเขตว่าเป็นเด็กและหญิงลักษณะใดบ้างที่ควรได้รับการช่วยเหลือ อีกทั้งยังมีการกำหนดถึงแนวทางปฏิบัติต่อเด็กและสตรีที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ โดยแยกเป็นประเภทๆ ไป คือ เด็กและหญิงไทยที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ เด็กหญิงและต่างด้าวที่เข้ามาในประเทศไทยไม่ถูกต้องตามกฎหมายและตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ เด็กและหญิงต่างด้าวที่เข้ามาในประเทศไทยถูกต้องตามกฎหมายและภายหลังตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ เด็กและหญิงที่มีได้มีสัญชาติไทย แต่อาศัยอยู่ในประเทศไทยและตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์

2. กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเปรียบเทียบกับกฎหมายไทย

ในส่วนของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็กในต่างประเทศในประเทศต่างๆ ก็ได้มีการกำหนดกฎหมายในเรื่องการค้าหญิงและเด็กเอาไว้ ซึ่งในหัวข้อนี้จะทำการศึกษาดังกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็กว่าในแต่ละประเทศนั้นมีมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ตลอดจนให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือแก่หญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อทางการค้าและบุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมีบทลงโทษต่อบุคคลที่ทำการค้าหญิงและเด็ก ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็กในลักษณะใด อย่างไรก็ตาม เช่น

ประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกามีการกำหนดถึงมาตรการในการปราบปรามและขจัดตัวกลางผู้รับผลประโยชน์ และองค์กรอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ รวมทั้งปกป้องผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยการป้องกันและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ไว้ก่อนข้างกว้างขวางและชัดเจน นอกจากนี้แล้วยังมีการกำหนดถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสหรัฐอเมริกากับประเทศอื่นๆ ในการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันและยังกำหนดให้มีการใช้วิธีการทางการทูตเพื่อให้ประเทศต่างๆ เข้ามาร่วมมือในการแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์อีกด้วย

ประเทศเยอรมัน กฎหมายของประเทศเยอรมันที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์นั้นมีเพียงกฎหมายที่กำหนดในลักษณะของการเป็นความผิดทางอาญาเท่านั้น ไม่ได้มีกฎหมายที่จะมารับมือกับความผิดการค้ามนุษย์ในลักษณะที่เป็นกฎหมายแม่บทโดยตรง อีกทั้งมาตรการในการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ก็ยังไม่ชัดเจน และไม่มีคณะทำงานที่มาดูแลในเรื่องของการค้ามนุษย์ที่ก่อตั้งขึ้น โดยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายแม่บท หรือกฎหมายลำดับรองก็ตาม

ประเทศเบลเยียม กฎหมายของประเทศเบลเยียมไม่ได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ไม่ได้มีมาตรการที่จะป้องกันไม่ให้ผู้เสียหายกลับมาเป็นผู้เสียหายอีก แต่มีการกำหนดเอาไว้ในเรื่องของการช่วยเหลือผู้เสียหาย โดยการมีหน่วยงานเข้ามาควบคุมดูแล และมาตรการในการที่ให้ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมในฐานะที่เป็นพยานในคดี

2.1 กฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา ในประเทศสหรัฐอเมริกามีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็ก ดังนี้

ก. กฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 (Trafficking Victims Protection Act of 2000)

โดยจุดประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้นั้น ก็บัญญัติขึ้นเพื่อที่จะต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กที่ตกอยู่ในสภาพของการเป็นทาส และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการลงโทษบุคคลผู้ทำการค้ามนุษย์ และปกป้องเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้พอที่จะสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ คือ

1. กำหนดคำนิยามต่างๆ เอาไว้ เช่น

“รูปแบบของการค้ามนุษย์ที่รุนแรง” หมายถึง การค้าทางเพศในเชิงพาณิชย์ ซึ่งรวมถึงการใช้กำลัง การหลอกลวง บังคับ ชูเชิญ ซึ่งได้กระทำต่อบุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี

“การค้าทางเพศ” หมายถึง การเกณฑ์ การรับเอาไว้ การขนส่ง การจัดหาหรือการได้มาซึ่งบุคคลเพื่อจุดประสงค์ทางเพศในเชิงพาณิชย์

2. กำหนดให้มีการจัดตั้งองค์กรในการติดตาม ดูแลและขจัดปัญหาการค้ามนุษย์ (Interagency Task Force to Monitor and Combat Trafficking) ซึ่งตามกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานพิเศษนี้ขึ้นโดยประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาโดยหน่วยงานดังกล่าวนี้ประกอบด้วยหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้

- (1) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ (The Secretary of State)
- (2) ผู้บริหารหน่วยงานของหน่วยงาน ในประเทศสหรัฐอเมริกาในการพัฒนา ระหว่างประเทศ (The Administrator of the United States Agency for International Development)
- (3) อัยการสูงสุด (Attorney General)
- (4) รัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน (The Secretary of Labor)
- (5) รัฐมนตรีกระทรวงสุขภาพและบริการสังคม (The Secretary of Health and Human Services)

(6) ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรอง (The Director of Central Intelligence) และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่ประธานาธิบดีจะเห็นสมควร โดยกำหนดให้รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ เป็นประธานในองค์กรนี้

สำหรับภารกิจขององค์กรในการติดตามดูแลและขจัดปัญหาการค้ามนุษย์นี้ ได้แก่ ให้ความร่วมมือและสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้

(1) ประเมินถึงมาตรการต่างๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ ในส่วนของการป้องกัน การปกป้อง การช่วยเหลือเหยื่อของการค้ามนุษย์

การบังคับใช้กฎหมายในการต่อต้านการค้ามนุษย์ รวมทั้งการต่อต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวงที่สนับสนุนการค้ามนุษย์ โดยหน่วยงานนี้จะทำหน้าที่ในการรายงานเกี่ยวกับความคืบหน้าในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก รวมทั้งสถานการณ์ต่าง ๆ ของการค้าหญิงและเด็กทั่วโลก เพื่อให้รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ทราบเพื่อดำเนินการที่เหมาะสมต่อไป

(2) พัฒนากระบวนการทำงานของหน่วยงานต่างๆ ในการรวบรวมการจัดเก็บข้อมูล รวมทั้งการวิจัยและหาแหล่งข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ในระดับระหว่างประเทศ ซึ่งกระบวนการรวบรวม จัดเก็บข้อมูลนี้จะต้องเป็นความลับและอยู่ภายใต้การเคารพและคำนึงถึงสิทธิของผู้เสียหายเป็นหลัก

(3) ให้ความร่วมมือ อำนาจความสะดวกระหว่างประเทศต้นทางประเทศผ่านและประเทศปลายทาง ซึ่งความร่วมมือเหล่านี้จะต้องเสริมสร้างความแข็งแกร่งและขีดความสามารถในการป้องกันการค้ามนุษย์ การดำเนินคดี ฟ้องร้องกับบุคคลผู้กระทำการค้ามนุษย์ และการช่วยเหลือเหยื่อทางการค้ามนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่นหรือระดับภูมิภาครวมทั้งการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ ในประเทศปลายทางและประเทศต้นทางในการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในการกลับคืนสู่สังคมอย่างเหมาะสม

(4) ตรวจสอบตราอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การค้ามนุษย์และการเอาเปรียบทางเพศจากผู้หญิงและเด็กทั่วโลก

(5) ให้คำปรึกษา แนะนำ ซึ่งเน้นกับหน่วยงานรัฐบาล หน่วยงานภาคเอกชนหรือ นิติบุคคลใดๆ ในการดำเนินการที่จะให้บรรลุถึงจุดประสงค์ของบทบัญญัตินี้

นอกจากนี้แล้วกฎหมายนี้ยังให้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ในการ จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนองค์กรในการติดตามดูแลและจัดปัญหาการค้ามนุษย์อีกด้วย โดยให้ทำ หน้าที่ในการช่วยเหลือองค์กรดังกล่าว ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวจะต้องรายงานเกี่ยวกับความคืบหน้า ในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็กต่อรัฐมนตรีกระทรวง การต่างประเทศ เพื่อให้บรรลุตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัตินี้ และรับผิดชอบในงานที่ได้รับมา เพิ่มเติมตามที่รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเห็นสมควร

3. กำหนดถึงการป้องกันการการค้ามนุษย์ ซึ่งถือเป็นมาตรการในทางกฎหมายเพื่อเป็น การป้องกันไม่ให้บุคคลตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ขึ้น โดยมีกรให้อำนาจประธานาธิบดี ในการสร้างความร่วมมือในการเพิ่มโอกาสในทางเศรษฐกิจ สำหรับบุคคลที่จะตกเป็นเหยื่อของ การค้ามนุษย์ ได้ง่าย

(1) มีการเสนอทางเลือกในด้านเศรษฐกิจสำหรับผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ รวมทั้งวิธีการป้องกันในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในทางด้าน

1) การให้สินเชื่อขนาดเล็ก การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทางด้านธุรกิจ การพัฒนา ทักษะต่างๆ รวมทั้งการให้คำปรึกษาในเรื่องการทำงาน

2) มีโครงการส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมของผู้หญิง เพื่อพัฒนาการตัดสินใจ ทางธุรกิจ

3) มีโครงการสำหรับการศึกษา สำหรับเด็กโดยเฉพาะเด็กหญิงที่กำลังศึกษา ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา และให้การศึกษแก่บุคคลซึ่งตกเป็น ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

4) พัฒนาหลักสูตรการศึกษา เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึงอันตรายจากการค้ามนุษย์

5) ให้ทุนในการดำเนินงาน แก่องค์กรเอกชน เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าใน บทบาทด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษาของผู้หญิง และเพื่อเป็นการพัฒนา จิตความสามารถของผู้หญิงในประเทศต่างๆ

(2) สร้างความระมัดระวังให้แก่สาธารณะรวมถึงการให้ข้อมูลข่าวสาร โดยประธานาธิบดีจะดำเนินการผ่านรัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน รัฐมนตรีกระทรวงสุขภาพ และบริการสังคม อัยการ สูงสุด และรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ในกระบวนการที่จะเพิ่ม

ความระมัดระวังให้แก่สาธารณะ และให้เห็นถึงอันตรายที่อาจจะเกิดจากการค้ามนุษย์และการคุ้มครอง สวัสดิภาพของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

(3) การขอคำแนะนำปรึกษา โดยประธานาธิบดีจะขอคำแนะนำจากองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ เพื่อที่จะให้มีการดำเนินงานตามรายละเอียดต่างๆ ที่ได้กล่าวมาใน 1) และ 2) ด้วย

4. กำหนดถึงมาตรการป้องกันและช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยสำหรับผู้เสียหายที่อยู่ในประเทศอื่นๆ รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศและผู้นำตัวแทนของประเทศสหรัฐอเมริกาในการพัฒนาระหว่างประเทศ โดยการปรึกษาองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ร่วมกันจัดตั้งโครงการให้ความช่วยเหลือในประเทศต่างๆ ซึ่งโครงการในการให้ความช่วยเหลือนั้น จะกำหนดให้เหมาะสมกับบุคคลแต่ละคนที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ และสำหรับผู้เสียหายในประเทศสหรัฐอเมริกา ก็จะได้รับช่วยเหลือในเรื่องของเงินช่วยเหลือและบริการต่างๆ ภายใต้โครงการของรัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกา หรือกองทุนมูลนิธิที่จัดตั้งขึ้น

5. กำหนดถึงมาตรฐานขั้นต่ำในการกำจัดการค้ามนุษย์ ซึ่งมาตรการดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ทั้งประเทศต้นทาง ประเทศผ่าน และประเทศปลายทางในการลดจำนวนของเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ซึ่งได้กำหนดมาตรการเอาไว้ คือ

(1) รัฐบาลจะต้องห้ามปราม รูปแบบของการค้ามนุษย์ที่รุนแรง และลงโทษผู้กระทำการค้ามนุษย์ด้วย

(2) จะต้องมีการให้ความรู้ในเรื่องของการกระทำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการค้ามนุษย์เพื่อการค้าประเวณี ซึ่งรวมถึงการใช้กำลัง การขู่ โกง การหลอกลวงเพื่อนำไปสู่การค้าประเวณี และรัฐบาลจะต้องกำหนดและวางเงื่อนไขในการลงโทษในสัดส่วนที่เหมาะสมกับการกระทำ ความผิดด้วย

(3) จะต้องมีการให้ความรู้ในการกระทำที่มีรูปแบบที่รุนแรงในการค้ามนุษย์และ รัฐบาลจะต้องกำหนดและวางเงื่อนไขในการลงโทษที่รุนแรงและมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการทำความผิดด้วย

(4) รัฐบาลจะต้องให้ความสำคัญ และให้การสนับสนุนในการกำจัดการค้ามนุษย์ ในรูปแบบต่างๆ ที่มีความรุนแรง

6. กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำให้ ประเทศสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือประเทศต่างๆ ในการกำจัดการค้ามนุษย์ โดยกำหนดให้ประธานาธิบดีประเทศสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศต่างๆ โดยตรง หรือโดยผ่านองค์กรเอกชน หรือองค์กรระหว่างประเทศต่างๆ ซึ่ง

กำหนดให้มีการจัดทำโครงการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อที่จะให้มีมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการกำจัดการค้ามนุษย์ ซึ่งจะรวมไปถึง

(1) การร่างกฎหมายต่างๆ ในการห้ามปราบและลงโทษการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์

(2) การสืบสวนสอบสวน และฟ้องร้องดำเนินคดีแก่บุคคลผู้ที่กระทำการค้ามนุษย์

(3) การจัดทำโครงการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการป้องกันผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

(4) การขยายตัวในการแลกเปลี่ยนระหว่างรัฐบาลและองค์กรเอกชนต่างๆ เพื่อที่จะต่อต้านการค้ามนุษย์

7. กำหนดถึงการฟ้องร้อง ดำเนินคดี และลงโทษผู้กระทำความผิดจากการค้ามนุษย์อย่างจริงจัง ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการกำหนดถึงบทบัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้เอาไว้ เช่น ในประมวลกฎหมายอาญาของสหรัฐอเมริกา มาตรา 1590 กำหนดถึงการค้ามนุษย์โดยทำให้บุคคลดังกล่าวตกอยู่ในฐานะทาส หรืออยู่ในลักษณะที่ตกเป็นทาสโดยไม่ได้สมัครใจ หรือการบังคับให้ใช้แรงงาน โดยกำหนดว่า “ผู้ใดเกณฑ์ รับเอาไว้ ขนส่ง จัดหา เตรียมการ หรือกระทำความผิดอื่นใด ในลักษณะเดียวกันกับบุคคลโดยมีเจตนาเพื่อให้ใช้แรงงาน หรือบริการถือว่ากระทำความผิดตามบทบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 20 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และถ้าหากการกระทำความผิดดังกล่าวนี้มีอันตรายถึงแก่ชีวิต ซึ่งรวมถึงการลักพาตัว หรือการพยายามติดตามดูแลและขจัดปัญหาการค้ามนุษย์นี้ได้แก่

(1) ให้ความร่วมมือ และสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้

(2) ประเมินถึงมาตรการต่างๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ ในส่วนของการป้องกัน การปกป้อง การช่วยเหลือเหยื่อของการค้ามนุษย์ การบังคับใช้กฎหมายในการต่อต้านการค้ามนุษย์ รวมทั้งต่อต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวงที่สนับสนุนการค้ามนุษย์ โดยหน่วยงานนี้จะทำหน้าที่ในการรายงานเกี่ยวกับความคืบหน้าในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก รวมทั้งสถานการณ์ต่างๆ ของการค้าหญิงและเด็กทั่วโลก เพื่อให้รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศทราบเพื่อดำเนินการที่เหมาะสมต่อไป

(3) พัฒนากระบวนการทำงานของหน่วยงานต่าง ๆ ในการรวบรวม การจัดเก็บข้อมูล รวมทั้งการวิจัยและหาแหล่งข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ในระดับระหว่างประเทศ ซึ่งกระบวนการรวบรวม จัดเก็บข้อมูลนี้จะต้องเป็นความลับและอยู่ภายใต้การเคารพและคำนึงถึงสิทธิของผู้เสียหายเป็นหลัก

(4) ให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวกระหว่างประเทศต้นทาง ประเทศผ่าน และประเทศปลายทาง ซึ่งความร่วมมือเหล่านี้จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งและขีดความสามารถ ในการป้องกันการค้ำมนุษย์ การดำเนินคดี ฟ้องร้องกับบุคคลผู้กระทำการค้ำมนุษย์ และการช่วยเหลือ เยื่อทางการค้ำมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นในระดับท้องถิ่น หรือระดับภูมิภาค รวมทั้งการส่งเสริม ความร่วมมือระหว่างประเทศ ในประเทศปลายทางและประเทศต้นทาง ในการช่วยเหลือผู้เสียหาย จากการค้ำมนุษย์ในการกลับคืนสู่สังคมอย่างเหมาะสม

(5) ตรวจสอบอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การค้ำมนุษย์ และการเอาเปรียบทางเพศจากผู้หญิงและเด็กทั่วโลก

(6) ให้คำปรึกษา แนะนำ ชี้แนะกับหน่วยงานรัฐบาล หน่วยงานภาคเอกชนหรือ นิติบุคคลใดๆ ในการดำเนินการที่จะให้บรรลุถึงจุดประสงค์ของบทบัญญัตินี้

นอกจากนี้แล้วกฎหมายนี้ยังให้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ในการ จัดตั้งหน่วยงานสนับสนุนองค์กรในการติดตามดูแลและจัดปัญหาการค้ำมนุษย์อีกด้วย โดยให้ทำ หน้าที่ในการช่วยเหลือองค์กรดังกล่าว ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวจะต้องรายงานเกี่ยวกับความคืบหน้า ในการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็กต่อรัฐมนตรีกระทรวง การต่างประเทศ เพื่อให้บรรลุตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัตินี้ และรับผิดชอบในงานที่ได้รับมา เพิ่มเติม ตามที่รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเห็นสมควร

2.1.1 กฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 เปรียบเทียบกับกฎหมายไทย

1. การกำหนดคำนิยามในกฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อและผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 กำหนดคำนิยามในเรื่องของการค้ำมนุษย์ เอาไว้ชัดเจนและกว้างกว่าที่กำหนด เอาไว้ในกฎหมายของประเทศไทย

2. การคุ้มครองผู้เสียหายในกฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องผู้ที่ตกเป็น เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 ได้มีการกำหนดมาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายเอาไว้หลายมาตรการ ไม่ว่าจะเป็นในทางด้านพัฒนาทางธุรกิจ ทางด้านการศึกษา อีกทั้งยังมีการให้ทุนในการดำเนินงาน แก่องค์กรเอกชน เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในบทบาทด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและการศึกษา มีการให้ข้อมูล ข่าวสารและการร่วมมือกันกับภาครัฐและภาคเอกชนอีกด้วย ซึ่งถือเป็นมาตรการ ที่กำหนดเอาไว้กว้างกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศไทย ที่กำหนดไว้เฉพาะเรื่องของการคุ้มครองในการถูกกักตัวโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบ พยานหลักฐานเท่านั้น

3. การช่วยเหลือผู้เสียหายในกฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 มีการกำหนดวิธีการในการช่วยเหลือผู้เสียหายเอาไว้ไม่เฉพาะเพียงแต่ผู้เสียหายที่เป็นคนสัญชาติอเมริกันที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ยังมีกรให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายสัญชาติอเมริกันที่อยู่นอกประเทศสหรัฐอเมริกาอีกด้วย อีกทั้งยังมีการกำหนดถึงมาตรฐานขั้นต่ำ ซึ่งกำหนดให้ประเทศสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศต่างๆ ในการจัดการคำมนุษย์ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศไทยแล้ว จะเห็นได้ว่ามาตรการในการช่วยเหลือผู้เสียหายที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการต่อต้านเพื่อปกป้องเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ปี 2543 นั้น กำหนดเอาไว้กว้างกว่า อีกทั้งยังมีการช่วยเหลือถึงประเทศต่างๆ โดยการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำเอาไว้ เพื่อเป็นหลักประกันในการที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายได้มากกว่า มาตรการในการช่วยเหลือผู้เสียหายที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศไทย ซึ่งจะเป็นการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายเป็นเฉพาะๆ เรืองไป

ข. กฎหมายว่าด้วยความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับสตรี ปี 2543

โดยกฎหมายว่าด้วยความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับสตรี ปี 2543 นั้น เป็นบทบัญญัติที่กำหนดขึ้นเพื่อให้มีการต่อต้านการกระทำที่รุนแรงต่อหญิงและเด็ก ซึ่งการคำหญิงและเด็กนั้นก็เป็นการกระทำอย่างหนึ่งก็คือว่าเป็นการกระทำที่รุนแรงต่อหญิงและเด็ก โดยในกฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหา ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 บท ดังนี้

บทที่ 1 ว่าด้วยการบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดการกระทำรุนแรงต่อหญิงและเด็ก

บทที่ 2 ว่าด้วยการให้บริการต่าง ๆ แก่เหยื่อที่ถูกกระทำการรุนแรง

บทที่ 3 ว่าด้วยข้อจำกัดของผลกระทบที่เกิดจากการกระทำรุนแรงต่อเด็ก

บทที่ 4 ว่าด้วยการให้การศึกษา และฝึกอบรมเพื่อต่อต้านการกระทำรุนแรงต่อหญิง

ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ พื่อที่จะสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ คือ

1. กำหนดถึงบทบัญญัติที่ถือเป็นความผิดที่เกี่ยวกับความรุนแรงภายในบ้าน เช่น ความผิดในเรื่องของการท่องเที่ยว คือการที่บุคคลท่องเที่ยวไปยังต่างประเทศ โดยมีเจตนาที่จะกระทำการฆ่า ทำให้ได้รับบาดเจ็บ รมกวนหรือขู่เชิญคู่สมรส หรือบุคคลซึ่งอยู่ในครอบครัว โดยการกระทำความผิดหรือการพยายามกระทำความผิดดังกล่าวนั้น ถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงต่อคู่สมรสหรือบุคคล ซึ่งอยู่ในครอบครัว ซึ่งผู้กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย

2. กำหนดถึงการรักษาความปลอดภัยในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย โดยอัยการสูงสุดมีอำนาจแต่งตั้งตัวแทนในประเทศสหรัฐอเมริกา ในการจัดการให้มีการรักษาความปลอดภัยรวมทั้ง

การรักษาความปลอดภัยในสถานที่ต่าง ๆ และการใช้วิธีการต่าง ๆ ในการจัดปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นในโรงเรียนต่างๆ และพื้นที่รอบๆ โรงเรียนเหล่านั้น (โดยโรงเรียนในที่นี้ หมายถึง โรงเรียนระดับประถมศึกษา และโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา)

3. กำหนดถึงการช่วยเหลือในการกฎหมายสำหรับผู้เสียหาย โดยจุดประสงค์ของบทบัญญัตินี้กำหนดขึ้นเพื่อให้อำนาจอัยการสูงสุดโดยผ่านทางตัวแทนให้เพิ่มมาตรการทางกฎหมายที่จำเป็น และเพิ่มประสิทธิภาพในการช่วยเหลือผู้เสียหายจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้านผู้เสียหายที่ถูกทำร้ายร่างกายทางเพศ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ซึ่งการช่วยเหลือทางกฎหมายสำหรับผู้เสียหายให้หมายความรวมถึง การช่วยเหลือผู้เสียหายจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน ผู้เสียหายที่ถูกทำร้ายร่างกายทางเพศภายในครอบครัว และผู้เสียหายจากการอพยพด้วย โดยอัยการสูงสุดมีอำนาจแต่งตั้งตัวแทนจากรัฐบาลท้องถิ่น และองค์กร มูลนิธิ สาธารณะต่างๆ โดยมีการกำหนดการช่วยเหลือ คือ

(1) ส่งเสริม สนับสนุน ขยายและพยายามร่วมกันจัดตั้ง โครงการต่างๆ ในการให้บริการและจัดหาเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้เสียหายจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน และผู้เสียหายที่ถูกทำร้ายร่างกายทางเพศ

(2) ส่งเสริม สนับสนุน ขยายและพยายามร่วมกันจัดตั้ง โครงการต่างๆ ในการให้บริการและความช่วยเหลือทางกฎหมาย แก่ผู้เสียหายจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน และผู้เสียหายที่ถูกทำร้ายร่างกายทางเพศ โดยการจัดหาทนายความให้เพื่อช่วยเหลือผู้เสียหาย

(3) จัดเตรียมการฝึกอบรม การช่วยเหลือในทางเทคนิค และการจัดเก็บข้อมูล เพื่อที่จะส่งเสริม สนับสนุนขีดความสามารถในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้เสียหายจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน และผู้เสียหายที่ถูกทำร้ายร่างกายทางเพศให้มากยิ่งขึ้น

4. กำหนดถึงการบริการให้ที่พักอาศัยแก่ผู้หญิงและเด็กจากการถูกทำร้าย

5. กำหนดถึงการให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้เสียหายจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน โดยจะช่วยเหลือในกรณีที่ไม่มียู่อาศัย หรือมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ที่อยู่อาศัย หรือตามความจำเป็นอื่นๆ แล้วแต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงภายในบ้าน หรือสำหรับบุคคลที่ต้องการที่อยู่อาศัยอย่างฉุกเฉิน

6. กำหนดให้มีบริการสายด่วน สำหรับการให้คำปรึกษาในเรื่องของความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน

7. กำหนดถึงข้อจำกัดของผลกระทบที่เกิดจากการกระทำรุนแรงต่อเด็ก โดยให้อำนาจอัยการสูงสุดโดยผ่านทางตัวแทนในรัฐบาลท้องถิ่น ในการให้ความร่วมมือในข้อตกลงต่างๆ กับรัฐบาลหรือหน่วยงานเอกชนที่ไม่มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องในการเตรียมการ ดูแลและ

ตรวจตราถึงความปลอดภัยของเด็ก ในสถานการณ์ที่เด็กถูกระทำรุนแรงภายในบ้าน เด็กถูกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทารุณทางเพศ

8. กำหนดให้มีการรายงานถึงผลกระทบต่างๆ ในเรื่องของการกักขังเด็กของผู้ปกครอง ในกรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน

9. กำหนดถึงการให้การศึกษาศึกษาและฝึกอบรมเพื่อต่อต้านการกระทำรุนแรงต่อหญิง โดยเลขาธิการของหน่วยงานในการป้องกัน และการควบคุมการทำร้ายทางเพศ โดยผ่านตัวแทนของหน่วยงานของรัฐที่ดูแลในเรื่องของการทำร้ายทางเพศ และหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลหรือหน่วยงานเอกชนที่ไม่มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยร่วมมือกันเพื่อ

- (1) จัดให้มีการสัมมนาทางการศึกษา
- (2) จัดให้มีการเปิดสายด่วนทางโทรศัพท์ในการให้คำปรึกษา
- (3) จัดให้มีโครงการการฝึกอบรมต่างๆ จากผู้ที่มีความรู้เชี่ยวชาญ
- (4) จัดให้มีการให้ความรู้และข้อมูลข่าวสารต่างๆ
- (5) จัดให้มีโครงการต่างๆ ในการให้การศึกษาศึกษา ฝึกอบรมสำหรับนักเรียนและบุคคล

ผู้เป็นอาสาสมัครในการที่จะทำให้การทำร้ายทางเพศลดจำนวนลง

10. กำหนดถึงมาตรฐาน วิธีการปฏิบัติ และการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้หญิงที่เป็นเหยื่อจากการถูกทำร้ายทางเพศได้รับความเป็นธรรม โดยอัยการสูงสุดเป็นผู้กำหนดให้มี

(1) การประเมินถึงมาตรฐานที่มีอยู่ในการฝึกอบรมและวิธีปฏิบัติสำหรับการดูแลรักษาสุขภาพผู้เสียหายจากการถูกทำร้ายทางเพศโดยผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ผู้เสียหายจากการถูกทำร้ายทางเพศได้รับความเป็นธรรม ได้รับการพัฒนาและสนับสนุนมาตรฐานในการฝึกอบรมระดับชาติต่อไป

(2) สนับสนุนให้ผู้เสียหายจากการถูกทำร้ายทางเพศได้รับความเป็นธรรม โดยมีการฝึกอบรมในเรื่องของการดูแลรักษาสุขภาพในด้านต่างๆ ให้ดีขึ้น และแนะนำความรู้พื้นฐานในการป้องกันจากการถูกข่มขืนและถูกทำร้ายทางเพศต่าง ๆ ให้อย่างเหมาะสม รวมทั้งวิธีการรักษาต่างๆ แก่ผู้เสียหายดังกล่าว

(3) ทบทวนถึงพิธีสารต่างๆ ที่มีอยู่ในระดับนานาชาติ ระดับประเทศ รวมทั้งระดับท้องถิ่นต่างๆ เพื่อพัฒนาพิธีสารเหล่านั้นและเสริมสร้างกลไกใหม่ๆ ให้พัฒนาและกระจายไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลกต่อไป

11. กำหนดถึงการให้การศึกษาศึกษาและฝึกอบรมแก่ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ ประจำศาล เพื่อให้มีความรู้มากขึ้นอันจะนำมาสู่การปฏิบัติงานที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

12. กำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานที่มากดูแลในเรื่องของการใช้กำลังก่อความรุนแรงภายในบ้านขึ้น โดยกำหนดให้อัยการสูงสุดร่วมปรึกษาหารือกับองค์กรนานาชาติที่ไม่มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง และองค์กรเอกชนที่มีความชำนาญในเรื่องของความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้านร่วมกันจัดตั้งหน่วยงานที่มากดูแลในเรื่องของการใช้กำลังก่อความรุนแรงภายในบ้านขึ้นโดยเฉพาะ โดยหน่วยงานดังกล่าวมีหน้าที่ในการวิจัยถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน และรายงานต่อสภานิติบัญญัติเกี่ยวกับผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงภายในบ้าน โดยสมาชิกในหน่วยงานนี้จะมาจากตัวแทนจากรัฐต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะมีการจัดตั้งกองทุนขึ้นมาเพื่อทำวิจัยในเรื่องของความรุนแรงภายในบ้านดังกล่าวข้างต้น

13. กำหนดถึงการอพยพย้ายถิ่นของหญิง เพื่อเตรียมการให้การย้ายถิ่นของหญิง และเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงภายในบ้าน โดยป้องกันการต่อต้านการถูกเนรเทศ โดยมีการร่วมมือกันในการบังคับใช้กฎหมายและการฟ้องร้องดำเนินคดีในคดีอาญาต่างๆ แก่ผู้กระทำความผิดให้ได้ รับการลงโทษในสัดส่วนที่เหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำลงไป

14. กำหนดถึงการป้องกันผู้เสียหายจากอาชญากรรม โดยจุดประสงค์ของบัญญัตินี้ก็มีขึ้นเพื่อ

(1) ให้มีประเภทของหนังสือเดินทางใหม่ สำหรับกรณีที่ไม่ต้องอพยพเข้ามา ซึ่งจะช่วยให้ความสามารถในการบังคับใช้กฎหมายในการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดี แก่คนต่างด้าวซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดที่เกิดจากความรุนแรงภายในบ้าน และความคิดที่เกิดจากการทำร้ายทางเพศมีประสิทธิภาพมากขึ้น

(2) ให้มีประเภทของหนังสือเดินทางใหม่สำหรับกรณีที่ไม่ต้องอพยพเข้ามา ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวกต่อเจ้าหน้าที่ในการรายงานถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหาย และการกระทำผิดกฎหมายของคนต่างด้าวซึ่งเข้าเมืองมาโดยผิดกฎหมาย

(3) ให้อัยการสูงสุด เป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการเปลี่ยนแปลงสถานะของการอพยพเข้าเมืองในลักษณะที่ถาวร ซึ่งจะต้องคำนึงถึงพื้นฐานทางมนุษยธรรม และการมองถึงประโยชน์ของสาธารณะ

โดยภาพรวมแล้วจะเห็นได้ว่า ในประเทศสหรัฐอเมริกามีการกำหนดถึงมาตรการในการปราบปรามและขจัดตัวกลางผู้รับประโยชน์ และองค์กรอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ รวมทั้งปกป้องผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยการป้องกันและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ไว้ค่อนข้างกว้างขวางอย่างชัดเจน นอกจากนี้แล้วยังมีการกำหนดถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสหรัฐอเมริกากับประเทศอื่นๆ อีกด้วย ในการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และยังกำหนดให้มีการใช้วิธีการทางการทูตเพื่อให้ประเทศต่าง ๆ นั้นเข้ามาร่วมมือในการแก้ไข

ปัญหาการค้ามนุษย์อีกด้วย และเมื่อพิจารณาแล้วมาตรการต่างๆ ที่กำหนดเอาไว้ในกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความสอดคล้องกับมาตรการต่างๆ ที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศโดยเฉพาะพิธีสารของอนุสัญญาต่อต้านขององค์การอาชญากรรมข้ามชาติ เรื่องการป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ค.ศ. 2000 จึงถือได้ว่ากฎหมายภายในของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นกฎหมายที่มีการกำหนดมาตรการในการป้องกันปราบปรามและการให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการค้ามนุษย์ไว้พิเศษกว่ากฎหมายของประเทศอื่นๆ

2.1.2 กฎหมายว่าด้วยความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับสตรี ปี 2543 เปรียบเทียบกับกฎหมายไทย

การช่วยเหลือในกฎหมายว่าด้วยความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับสตรี ปี 2543 ได้มีการกำหนดให้มีความช่วยเหลือผู้เสียหายไว้ โดยกำหนดมาตรการในการให้ความช่วยเหลือไว้หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นมาตรการในด้านส่งเสริม สนับสนุน ขยาย และพยายามร่วมกันจัดตั้งโครงการต่างๆ ในการให้บริการ และจัดหาเจ้าหน้าที่เพื่อให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย จัดเตรียมฝึกรอบรม การช่วยเหลือในทางเทคนิค และการจัดเก็บข้อมูล เพื่อที่จะส่งเสริม สนับสนุนขีดความสามารถในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย รวมทั้งให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้เสียหาย ซึ่งจะกำหนดไว้มากกว่าที่กฎหมายของประเทศไทยกำหนดเอาไว้

2.2 กฎหมายประเทศเยอรมัน

ในประเทศเยอรมันนั้นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์โดยเฉพาะหญิงและเด็กในเพียงแต่ที่กำหนดเอาไว้ในลักษณะของกฎหมายอาญาเท่านั้น ซึ่งถือเป็นเพียงกฎหมายพื้นฐานในการจัดการกับอาชญากรรมโดยทั่วไป ไม่ได้มีระบบที่กำหนดการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์โดยเฉพาะหญิงและเด็กไว้โดยตรง

โดยในกฎหมายเยอรมันถือว่าการค้าประเวณีไม่ถือว่าผิดกฎหมาย แต่ห้ามไม่ให้กระทำการที่ถือเป็นการรบกวน หรือก่อความรำคาญให้กับผู้อื่น บุคคลที่มุ่งลงโทษคือ ผู้ที่เป็นธุระจัดหา ล่อลวงหรือขู่เข็ญผู้อื่นให้ทำการค้าประเวณีเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิชอบจากการนั้น โดยกฎหมายอาญาเยอรมัน ได้วางบทบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่สำคัญไว้หลายฐานความผิด เช่นความผิดฐานค้าประเวณีเด็ก (มาตรา 176) ความผิดฐานค้าประเวณีเด็กที่ร้ายแรง (มาตรา 176 a) ความผิดฐานค้าประเวณีเด็กที่มีผลถึงแก่ความตาย (มาตรา 176 b) ความผิดฐานการบังคับ ขู่เข็ญทางเพศและการข่มขืน (มาตรา 177) ความผิดฐานการบังคับ ขู่เข็ญทางเพศ

และการข่มขืนที่มีผลถึงแก่ความตาย (มาตรา 178) ความผิดฐานการค้ามนุษย์ (มาตรา 180 b) ความผิดฐานการค้ามนุษย์ที่ร้ายแรง (มาตรา 181) ความผิดฐานค้าประเวณีผู้เยาว์ (มาตรา 182) ซึ่งบทบัญญัติต่างๆ ข้างต้นได้กำหนดเอาไว้ ดังนี้

มาตรา 176 ว่าด้วยความผิดฐานค้าประเวณีเด็ก

(1) ผู้ใดติดต่อให้เด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี หรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี ให้กระทำการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี และในคดีที่ไม่ร้ายแรง ต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(2) ผู้ใดชักชวนให้เด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี หรือยอมให้ผู้อื่นชักชวนเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี ให้กระทำการค้าประเวณีต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

(3) ผู้ใด

1. ติดต่อให้เด็กกระทำการค้าประเวณี หรือ
2. ชักชวนให้เด็กกระทำการค้าประเวณี หรือ
3. พยายามชักชวนเด็กให้แสดงลามก หรือแสดงในสื่อลามก หรือการแสดง ในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(4) การพยายามกระทำความผิดตาม วรรค 1 วรรค 2 และวรรค 3 ข้อ 1 และข้อ 2 เป็นความผิด

มาตรา 176(a) ว่าด้วยความผิดฐานค้าประเวณีเด็กที่ร้ายแรง

(1) ผู้กระทำความผิดฐานการค้าประเวณีเด็กตามมาตรา 176 วรรค 1 และวรรค 2 จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 1 ปี ถ้า

1. บุคคลนั้นมีอายุเกินกว่า 18 ปี และได้กระทำการค้าประเวณีเด็กหรือวิธีการ ที่คล้ายคลึงกันกับเด็ก ซึ่งรวมถึงการกระทำต่อร่างกายหรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อเด็กไปเพื่อกระทำการค้าประเวณี หรือ

2. การกระทำนั้นเป็นการกระทำร่วมกันโดยบุคคลมากกว่า 1 คน หรือ

3. ผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อเด็กในลักษณะที่ร้ายแรง และเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือทำให้เด็กเสียไปซึ่งการพัฒนาทางกายภาพหรือทางด้านอารมณ์ หรือ

4. ผู้กระทำความผิดได้รับการตัดสินโทษภายใน 5 ปี

(2) ผู้ใดกระทำความผิดภายใต้บทบัญญัติในมาตรา 176 วรรค 1 ถึงวรรค 4 หรือมีส่วนร่วมโดยเจตนากระทำการผลิตวัตถุลามกตามมาตรา 11 วรรค 3 โดยได้ทำการเผยแพร่ วัตถุดังกล่าวตามมาตรา 184 วรรค 3 หรือวรรค 4 ต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 2 ปี

(3) ในกรณีที่ความผิดร้ายแรงน้อยลงตามมาตรา 1 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 5 ปี และในกรณีที่ความผิดร้ายแรงน้อยลงตามมาตรา 2 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี

(4) ผู้ใด ภายใต้อำนาจมาตรา 176 วรรค 1 และวรรค 2

1. กระทำการแก่เด็กในลักษณะที่เป็นการทารุณร่างกาย หรือ
2. กระทำการแก่เด็กจนได้รับอันตรายถึงชีวิต ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี

มาตรา 176 (b) ว่าด้วยความผิดฐานค้าประเวณีเด็กที่มีผลถึงแก่ความตาย

(1) ผู้ใดบังคับ ชูเชิญบุคคลอื่น

1. โดยใช้กำลัง หรือ
2. โดยวิธีการที่ทำให้เป็นอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย หรือโดยการแสวงหาประโยชน์ในสถานการณ์ที่ผู้เสียหายไม่ได้รับความปราณีจากผู้กระทำความผิด หรือมีการกระทำความผิดทางเพศ โดยผู้กระทำความผิดหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 1 ปี

(2) ในกรณีของความผิดที่ร้ายแรง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 2 ปี ถ้า

1. ผู้กระทำความผิดได้กระทำการค้าประเวณีเด็ก หรือวิธีการที่คล้ายคลึงกันกับเด็ก ซึ่งรวมถึงการกระทำต่อร่างกายหรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อกับเด็กไปเพื่อกระทำการค้าประเวณี โดยเฉพาะ ต่อมาภายหลังการกระทำนั้นทำให้มีผลที่รุนแรงมากขึ้น ซึ่งหมายรวมถึงการข่มขืนด้วยหรือ

2. การกระทำนั้นเป็นการกระทำร่วมกันโดยบุคคลมากกว่า 1 คน

(3) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 3 ปี หากผู้กระทำความผิด

1. พกพาอาวุธหรือเครื่องมือใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้ หรือ
2. พกพาเครื่องมือเพื่อที่จะป้องกัน ขัดขวางบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยการใช้กำลัง หรือวิธีการใดๆ ที่แสดงให้เห็นถึงการใช้กำลัง หรือ

3. กระทำต่อผู้เสียหายที่ได้รับอันตรายที่ร้ายแรงต่อสุขภาพ

(4) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี หากผู้กระทำความผิด

1. ผู้กระทำความผิดใช้อาวุธหรือเครื่องมือใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้ในระหว่างการกระทำผิด หรือ

2. ผู้กระทำความผิด

(a) กระทำการแก่ผู้เสียหายในลักษณะที่เป็นการทารุณร่างกาย หรือ

(b) กระทำการแก่ผู้เสียหายจนได้รับอันตรายถึงชีวิต

(5) ในกรณีที่ความผิดร้ายแรงน้อยลงตามมาตรา 1 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี และในกรณีที่ความผิดร้ายแรงน้อยลงตามมาตรา 3 และมาตรา 4 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี

มาตรา 178 ว่าด้วยความผิดฐานการบังคับ ชู่เชิญทางเพศ และการข่มขืนที่มีผลถึงแก่ความตาย

ถ้าการบังคับ ชู่เชิญทางเพศ หรือการข่มขืนตามบทบัญญัติในมาตรา 177 ทำให้ผู้เสียหายมีอันตรายถึงแก่ชีวิต ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกไม่น้อยกว่า 10 ปี

มาตรา 180 (b) ว่าด้วยความผิดฐานการค้ำมนุษย์

(1) ผู้ใดแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว ชักชวน ติดต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใด โดยการบังคับ ชู่เชิญให้บุคคลนั้นให้กระทำการค้าประเวณี ต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี และผู้ใดแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว ชักชวน ติดต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดไปยังต่างประเทศ เพื่อที่จะนำบุคคลนั้นมากระทำการค้าทางเพศ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการดังกล่าว ก็ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

(2) ผู้ใดติดต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใด

1. บุคคลหนึ่งบุคคลใดไปยังต่างประเทศ หรือ

2. บุคคลที่อายุต่ำกว่า 21 ปี ให้บุคคลนั้นมาทำการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี

(3) การพยายามกระทำความผิดตาม มาตรา 2 เป็นความผิด

มาตรา 181 ว่าด้วยความผิดฐานการค้ำมนุษย์ที่รุนแรง

(1) ผู้ใด

1. โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือชู่เชิญให้กลัวผลร้ายหรือใช้อุบายหลอกลวงผู้อื่น ให้ทำการค้าประเวณี หรือ

2. เป็นธุระจัดหาหรือใช้อุบายหลอกลวง ชู่เชิญหรือใช้กำลังประทุษร้าย พาผู้อื่นไปยังต่างประเทศเพื่อกระทำการค้าทางเพศ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการดังกล่าว หรือ

3. โดยการเป็นธุระจัดหาบุคคลไปยังต่างประเทศ เพื่อให้ทำการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี

(2) ในกรณีที่ความผิดร้ายแรงน้อยลงตามมาตรา 1 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี

มาตรา 182 ว่าด้วยความผิดฐานค้าประเวณีผู้เยาว์

(1) ผู้ใดอายุเกินกว่า 18 ปี กระทำการต่อบุคคลอายุต่ำกว่า 16 ปี ในลักษณะที่

1. ติดต่อกับกระทำการค้าทางเพศ แก่บุคคลซึ่งอยู่ในสถานการณที่ถูกระงับหรือ เพื่อให้เป็นค่าตอบแทน หรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อบุคคลเพื่อกระทำการดังกล่าว หรือ

2. บังคับให้บุคคลกระทำการค้าทางเพศ หรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อบุคคลเพื่อกระทำการดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(2) ผู้ใดอายุเกินกว่า 21 ปี กระทำการต่อบุคคลอายุต่ำกว่า 16 ปี ในลักษณะที่

1. ติดต่อกับกระทำการค้าทางเพศ หรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อบุคคลเพื่อกระทำการดังกล่าว หรือ

2. ชักชวนให้บุคคลกระทำการค้าทางเพศ หรือยอมให้ผู้อื่นติดต่อกับเพื่อกระทำการดังกล่าว และมีการบังคับผู้เสียหายซึ่งทำให้ผู้เสียหายไม่มีอำนาจในการตัดสินใจในการกระทำการค้าทางเพศ ต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 3 ปี

(3) ในกรณีตามวรรค 2 การกระทำนั้นจะต้องมีการดำเนินการฟ้องร้องแล้วเท่านั้น เว้นแต่จะเป็นกรณีที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชนเป็นพิเศษ

(4) ในกรณีตามวรรค 1 และวรรค 2 ศาลอาจจะให้มีการลงโทษตามบทบัญญัติ ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้กระทำความผิดโดยตรง

นอกจากความผิดทางอาญาที่กฎหมายเยอรมันกำหนดเอาไว้แล้ว ในส่วนของผู้เสียหาย กฎหมายเยอรมันได้กำหนดให้ผู้เสียหายที่เป็นคนต่างด้าวได้รับการดูแลในด้านที่อยู่อาศัย อาหาร การให้คำปรึกษา โดยจะให้สิทธิพำนักได้ 4 สัปดาห์ แต่ก็ประสบปัญหาในทางปฏิบัติคือ ผู้เสียหาย ที่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่มีจำนวนน้อย ทำให้การคุ้มครองเป็นไปได้ยาก และในส่วนของ การให้ความช่วยเหลือประเทศเยอรมันได้กำหนดให้มีการจัดตั้งศูนย์บำบัดช่วยเหลือหญิง ในเยอรมัน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า กระบวนการดูแลเกี่ยวกับผู้เสียหายยังไม่สามารถให้ผู้เสียหาย เข้ามาในกระบวนการเป็นพันธมิตรได้ และยังไม่มียุทธศาสตร์ป้องกันไม่ว่าจะเป็นในระดับปฐมนุ มิ ระดับทุติยภูมิ และระดับตติยภูมิก็ตาม

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่ากฎหมายของประเทศเยอรมันที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์นั้น มีเพียงกฎหมายที่กำหนดในลักษณะของการเป็นความผิดทางอาญาเท่านั้น ไม่ได้มีกฎหมาย ที่จะมารับมือกับความผิดการค้ามนุษย์ในลักษณะที่เป็นกฎหมายแม่บทโดยตรง อีกทั้งมาตรการ ในการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ก็ยังไม่ชัดเจน และไม่มียุทธศาสตร์ที่มาดูแล ในเรื่องของการค้ามนุษย์ที่ก่อตั้งขึ้น โดยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายแม่บท หรือกฎหมาย ลำดับรองก็ตาม

2.2.1 กฎหมายประเทศเยอรมัน เปรียบเทียบกับกฎหมายไทย

กำหนดการลงโทษในความผิดฐานการค้าประเวณี กฎหมายของประเทศไทย ได้กำหนดการลงโทษในความผิดฐานการค้าประเวณี ทั้งบุคคลที่บรรลุนิติภาวะ ผู้เยาว์ และเด็กด้วย ซึ่งต่างจากกฎหมายเยอรมันที่ลงโทษความผิดฐานค้าประเวณีเด็ก และผู้เยาว์เท่านั้น ที่เป็นเช่นนั้น อาจเป็นเพราะว่า กฎหมายเยอรมัน ไม่ได้ห้ามการค้าประเวณี

การกระทำความผิด กฎหมายเยอรมันและไทย ได้กำหนดลักษณะความผิดเอาไว้ ใกล้เคียงกัน ซึ่งกฎหมายของประเทศไทยได้มีการกำหนดเงื่อนไขเพิ่มคือ การชักชวนหรือติดต่อ ให้กระทำการค้าประเวณินั้นถือเป็นความผิด นอกจากนั้นในกฎหมายของประเทศไทยยังมีการเพิ่ม องค์ประกอบของการกระทำผิดอีกด้วย คือ การกระทำต่าง ๆ ที่ประกอบกันเป็นความผิดนั้นไม่ว่า จะได้กระทำภายในหรือภายนอกราชอาณาจักรก็ถือว่าเป็นความผิดที่ได้กระทำในราชอาณาจักร ซึ่งองค์ประกอบในเรื่องของความยินยอมและการกระทำภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร ในกฎหมายเยอรมันไม่ได้มีการกำหนดเอาไว้

อายุของผู้เสียหายกฎหมายของประเทศไทยนั้นให้ความสำคัญคุ้มครองความผิดฐานค้าประเวณีเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ส่วนในกฎหมายเยอรมันนั้นมีการกำหนดให้การคุ้มครองความผิดฐานค้าประเวณีแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสี่ปี ซึ่งกฎหมายเยอรมันนั้นมีการให้ความสำคัญคุ้มครองแก่เด็กในอายุน้อยกว่ากฎหมายของประเทศไทย

การลงโทษผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดนั้น ในกฎหมายของประเทศไทย เยอรมันกำหนดเอาไว้ว่า การพยายามกระทำความผิดนั้น เป็นความผิดและกำหนดโทษเอาไว้ ซึ่งในกฎหมายเยอรมันกำหนดว่า การพยายามกระทำความผิดในฐานะค้าประเวณีเด็กเป็นความผิดด้วย แต่ไม่ได้กำหนดเอาไว้โดยตรงว่าผู้พยายามกระทำความผิดจะต้องได้รับโทษเท่าไร ซึ่งตรงนี้ คงปล่อยให้ศาลเป็นผู้วินิจฉัยของศาลในการกำหนดโทษให้ ส่วนในกฎหมายของประเทศไทยมีการกำหนดในเรื่องของการพยายามกระทำความผิดเอาไว้เช่นกัน อีกทั้งยังมีการกำหนดถึงการเตรียมการเพื่อกระทำความผิดดังกล่าว ก็จะต้องระวางโทษเช่นเดียวกับการพยายามกระทำความผิดนั้นๆ ด้วย

2.3 กฎหมายประเทศเบลเยียม

ในประเทศเบลเยียมนั้น การค้าประเวณี โดยหลักแล้วไม่ถือเป็นข้อห้าม แต่ทั้งนี้ ประเทศเบลเยียมเองก็ไม่ได้มีการสนับสนุนให้มีการค้าประเวณี ทั้งนี้ก็ได้มีการควบคุมการค้าประเวณีเอาไว้เช่นกัน เช่นในมาตรา 380 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเบลเยียม ก็ได้มีการกำหนดให้ลงโทษ ถึงการดำรงชีพจากรายได้ของโสเภณี การเป็นผู้จัดการควบคุมสำนักโสเภณี การ

บังคับ ชูเชิญ ให้กระทำการค้าประเวณี โดยไม่มีทางที่จะขัดขึ้นได้ ซึ่งความผิดเหล่านี้จะมีโทษปรับหรือจำคุกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

สำหรับในส่วนของกฎหมายที่ปกป้องผู้เยาว์นั้น ได้กำหนดให้ศาลเยาวชนเป็นผู้ใช้มาตรการในการปกป้องเยาวชนผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งผู้ที่เสพสุรา มีเมมา ทูจริต ล้อราษฏร์ บังหลวง หรือกระทำความผิดโดยการร่วมประเวณีกับเยาวชน จะได้รับการลงโทษโดยการปรับหรือจำคุก โดยในมาตรา 379 แห่งประมวลกฎหมายอาญาเบลเยียมก็ได้มีการกำหนดให้ การลงโทษขึ้นอยู่กับอายุของผู้เสียหายและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เช่นการบังคับให้บุคคลต่ำกว่า 16 ปี กระทำการค้าประเวณีจะถูกลงโทษโดยการปรับหรือจำคุกตั้งแต่ 10 ปีถึง 15 ปี เป็นต้น

โดยในประเทศเบลเยียมนี้ มีโสเภณีจำนวนประมาณ 28,000 คน ซึ่งประมาณครึ่งหนึ่งมาจากยังต่างประเทศ โดยเฉพาะมาจากประเทศทางแถบยุโรปตะวันตก ซึ่งจำนวนของโสเภณีในประเทศเบลเยียมที่มาจากยังต่างประเทศประมาณ 2,000 คน มาจากประเทศกำลังพัฒนา และประเทศแถบยุโรปตอนกลางและยุโรปตะวันออก

โดยหากพิจารณาแล้ว กฎหมายของประเทศเบลเยียมนี้ จะเป็นกฎหมายที่มีลักษณะของการกระจัดกระจาย ซึ่งมีทั้งกฎหมายที่เป็นกฎหมายอาญาธรรมดา บ้างก็เป็นกฎหมายลำดับรองคือพระราชกฤษฎีกาที่ตั้งคณะกรรมการที่ขจัดปัญหาการค้ามนุษย์ และพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับคนงานต่างด้าว เป็นต้น

โดยในประเทศเบลเยียมนี้ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์อยู่ 6 ฉบับ คือ

1. กฎหมายว่าด้วยการเตรียมการเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์และสิ่งอนาจารสำหรับเยาวชนปี 2538 (Law Containing Provisions to Combat Trafficking in Human Beings and Child Pornography 1995)

2. พระราชกฤษฎีกาสั่งนักพระราชวังเกี่ยวกับบทบาทและอำนาจในการเป็นศูนย์กลางของความเท่าเทียมและการกระทำเพื่อต่อต้านการเหยียดเชื้อชาติด้วยความเคารพในมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ ปี 2538 (Royal Decree on the Role and Powers of the Centre for Equal Opportunities and Action Against Racism with Respect to Measures to Combat International Trafficking in Human Beings 1995)

3. พระราชกฤษฎีกาสั่งนักพระราชวังมีผลต่อการกระทำต่อแรงงานต่างชาติ ปี 2542 (Royal Decree Implementing the Foreign Workers (Employment) Act 1999)

4. คำสั่งถึงกรมการต่างประเทศสำหรับผู้มีอำนาจดำเนินคดี ตำรวจ และ หน่วยบริการตรวจสอบกฎหมายด้านสังคม ละ การบริการตรวจสอบด้านสังคมที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือเหยื่อจาก

การคุ้มครองปี 2540 (Instructions to the Foreigners Department, the Prosecuting Authorities, the Police and the Social Law Inspection Service and Social Inspection Services Concerning Assistance to Victims of Human Trafficking 1997)

5. กระทรวงที่เกี่ยวข้องหมิ่นเวียนยินยอมให้ความช่วยเหลือที่พกอาศัยกับชาวต่างชาติ ผู้ซึ่งตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ปี 2537 (Ministry Circular Concerning the Granting of Residence a Permit to Foreigners Who are Victims of Human Trafficking 1994)

6. การกระทำให้ดีขึ้นต่อชาวต่างชาติ(สิทธิในการเข้าประเทศ, ที่พกอาศัย, การแต่งตั้ง Act Amending the Foreigners (Entry, Residence, Residence, Establishment and Departation Act 1999)

ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วกฎหมายในประเทศเบลเยียม ที่เกี่ยวข้องกับการค้าเด็กเพื่อการค้า ประเวณีโดยเฉพาะ พอที่จะสรุปได้ดังนี้ คือ

1. กฎหมายว่าด้วยการเติมการเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์และสิ่งอนาจารสำหรับเยาวชน (Law Containing Provisions to Combat Trafficking in Human Beings and Child)

หนังสือสิ่งอนาจาร ปี 2538 (Pornography 1995) ในมาตรา 2 กำหนดถึงมาตรา 3 ประมวลกฎหมายอาญาเบลเยียม ซึ่งกำหนดว่า

ผู้ใดกระทำความผิดโดยการช่วยวน สนับสนุน ยุยงส่งเสริมการทำผิดศีลธรรมทางเพศ ทูจริตน้อรายฎร์บังหลวง หรือกระทำการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกหรือปรับตั้งแต่ 500 ถึง 25,000 ฟรังก์

บุคคลต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 10 ถึง 15 ปี หากกระทำความผิดข้างต้นแก่บุคคลอายุต่ำกว่า 16 ปี บุคคลต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่ 1,000-100,000 ฟรังก์ หากกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นแก่บุคคลอายุต่ำกว่า 10 ปี

2. กฎหมายว่าด้วยการเติมการเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์และสิ่งอนาจารสำหรับเยาวชนปี 2538 (Law Containing Provisions to Combat Trafficking Human Beings and Child Pornography 1995) ในมาตรา 3 กำหนดถึงมาตรา 380 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญาเบลเยียม ซึ่งกำหนดว่า

(1) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปี ปรับตั้งแต่ 500-25,000 ฟรังก์ ในกรณีที่

1. ผู้ใดหา ล่อลวง หลอกลวงบุคคล จุดประสงค์ในการกระทำความผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเพื่อการค้าประเวณี หรือ

2. ผู้ใดกักขังบุคคลไว้ในสถานที่เพื่อการกระทำความผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเพื่อการค้าประเวณี หรือ

3. ผู้ใดกระทำการขาย หลบซ่อนบุคคลไว้ในสถานที่เพื่อการกระทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเพื่อการค้าประเวณี โดยมีจุดประสงค์แสวงหาประโยชน์อันมิชอบด้วยกฎหมาย หรือ

4. ผู้ใดกระทำการบังคับ ชู้เชิญบุคคลเพื่อกระทำการกระทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเพื่อการค้าประเวณี

(2) การพยายามกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 3 ปี และปรับตั้งแต่ 100-5,000 ฟรังก์

(3) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปีถึง 15 ปี ปรับตั้งแต่ 500-50,000 ฟรังก์ ในกรณีที่ได้กระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 และ

1. ได้กระทำความผิดโดยตรงหรือโดยทางอ้อมด้วยวิธีการฉ้อโกง การใช้ความรุนแรง หรือใช้วิธีการอื่นใดในลักษณะที่เป็นการบังคับ ชู้เชิญหรือ

2. ได้ผลประโยชน์พิเศษ โดยมีผลมาจากการกระทำผิดกฎหมาย จนทำให้ผู้ถูกกระทำเจ็บป่วย ทูพพลภาพทางร่างกาย หรือทำให้เสียหายแก่จิตใจ

(4) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปี ถึง 15 ปี และปรับตั้งแต่ 1,000-100,000 ฟรังก์ ในกรณีที่ผู้ต้องหา ล่องลวง หลอกลวงบุคคลอายุต่ำกว่า 16 ปี ไปเพื่อจุดประสงค์ในการกระทำความผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเพื่อการค้าประเวณี

(5) ความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปี ถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่ 1,000-100,000 ฟรังก์ ถ้าผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี

2.3.1 กฎหมายประเทศเบลเยียมเปรียบเทียบกฎหมายไทย

ในเรื่องของความผิดในธุรกิจการค้าประเวณี ในประเทศเบลเยียม การค้าประเวณีโดยหลักไม่ถือเป็นข้อห้าม แต่ก็ไม่ได้สนับสนุนแต่อย่างใด

ประเทศเบลเยียมและประเทศไทยได้มีการกำหนดการลงโทษในความผิดฐานการค้าประเวณี ทั้งบุคคลที่บรรลุนิติภาวะ ผู้เยาว์ และเด็กด้วย เช่นเดียวกัน การกระทำความผิด ในกฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายเบลเยียมได้กำหนดลักษณะของการกระทำความผิดเอาไว้ในลักษณะเดียวกันไว้ และกฎหมายของประเทศไทยนั้นได้กำหนดถึงวิธีการกระทำเอาไว้กว้างกว่าที่กำหนดในกฎหมายเบลเยียม โดยกฎหมายของประเทศไทยยังกำหนดให้หมายรวมถึง การกระทำการด้วยประการอื่นใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายหรือทำร้ายร่างกาย หรือชู้เชิญด้วยประการใด ๆ ด้วย และยังมีการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ซึ่งมีตำแหน่งเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ

หรือพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับ หรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ
ต้องรับ โทษหนักขึ้น

อายุของผู้เสียหายจากการค้าประเวณี ที่กฎหมายคุ้มครองนั้นจะเห็นได้ว่า
ในกฎหมายเบลเยียมเองนั้น ไม่ได้แยกเรื่องการกระทำต่อเด็ก ซึ่งหากได้กระทำการค้าประเวณี
กับบุคคลที่อายุน้อยเท่าไรนั้นกฎหมายก็จะมิบทลงโทษกับผู้กระทำความผิดมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งก็
ใกล้เคียงกับกฎหมายของประเทศไทย แต่จะแตกต่างกันเล็กน้อยในเรื่องของเกณฑ์ของอายุเท่านั้น

การสนับสนุน หรือยุยงส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีนั้น ทั้งในกฎหมายของ
ประเทศไทยและกฎหมายเบลเยียม ก็ได้มีการกำหนดให้มีการลงโทษผู้ที่สนับสนุนในการกระทำ
ความผิดด้วย ซึ่งหากได้สนับสนุนในการกระทำความผิดที่ได้กระทำต่อบุคคลที่มีอายุน้อย ก็จะได้
ได้รับการ ลงโทษที่หนักกว่าการกระทำความผิดต่อบุคคลที่อายุมากขึ้น เช่นเดียวกับบุคคลที่
ตนเอง ได้ไปให้การสนับสนุนกระทำความผิดนั้น

การกระทำผิดที่กำหนดไว้ในกฎหมายเบลเยียมนั้น ไม่ได้หมายความว่าความถึงเพียง
การกระทำการค้าประเวณีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกระทำที่มีจุดประสงค์ในการทำผิดศีลธรรม
ทางเพศด้วย ซึ่งการค้าประเวณีนั่นก็คือเป็นการกระทำในรูปแบบหนึ่งของการทำผิดศีลธรรม
ทางเพศ ซึ่งนอกเหนือจากการค้าประเวณีแล้ว ยังมีการกระทำอื่นๆ ซึ่งถือเป็นการกระทำผิดศีลธรรม
ทางเพศ ซึ่งหากผู้กระทำความผิดได้กระทำการดังกล่าวแล้ว ถือว่ามีความผิดและจะต้องได้รับโทษ

เหมือนกับการกระทำการค้าประเวณีด้วย

การสมคบหรือร่วมกันกระทำความผิด ซึ่งกฎหมายของประเทศไทยกำหนดไว้
กว้างกว่ากฎหมายเบลเยียม

จากการเปรียบเทียบกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศทำให้เห็นถึง
ข้อกฎหมายที่เหมือนและแตกต่างกัน ซึ่งสามารถนำมาแก้ไขเพิ่มเติมให้กฎหมายของประเทศไทย
เกิดการสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะได้อีกต่อไป